

Kovács R. Andrea

Mocsok

Van itt minden.

Szar, húgy, hányás, némi vér.

Mint mindig.

Munkához öltözve, jegyzetfüzet-
tel és ceruzával a kezemben könyö-
kölközök az ablakpárkányon. Reggel hét-
van, szitáló eső. A rántotta és a kávé
ízét mezítlábas Fecskével ütöm el.
Természetesen. Nyelvem hegyén apró,
kesernyés dohánydarabok, torkomban
gyomorsav. Ujjaim közé csippentem és
messzire pöccintem a dohánymorzsát.
A kipufogók bűze, emberi és állati vég-
termékek elegye penetráns koncentrá-
cióban facsarja az orrom. A hányingert
legyűrve köpök egyet és utánaküldöm
a cikket is. Ahogy azt kell.

Az utcán elhaladó, munkába igyek-
vő lakók szorgalmasan próbálják ki-
kerülni a gyanús állagú foltokat és ku-
pacokat. Meg egymást. Mulatságom
keserédes ízét nem az adja, ahogy a
mocskot kerülgetik. De ahogy mindent
megtesznek azért, hogy véletlenül se
érjenek egymáshoz! Na, az már sokkal
szórakoztatóbb. A közelség, főleg az
érintés több bajjal jár, mint a szaros
cipőtalp.

Szemben, a Dessewffy utca túloldá-
lán, a 4-es szám alatt nyílik a kapu. A
karórámra nézek.

Negyvenesnek tűnő figura lép ki
barna öltönyben, kezében aktatás-
ka, fején kalap, lábán karmos ujjak.
Körmömmel megkocogtatom a pár-
kány bádogg esővetőjét; a sauri azonnal
felnéz. Pontosan, hiba nélkül méri be

a zaj forrását. Halványbarna arcpik-
kelyeinek szegélye élénkvörössé válik,
állcsontja vonalából gyöngyházzsínű,
apró tüskék pattannak elő riadtan, vil-
lás nyelve izgatottan ízleli a levegőt,
torka hevesen pulzál. Miközben szem-
mel tart, hátával a házfalhoz tapad-
va indul el. Húsz perccel korábban a
szokottnál. Magamban csak Pogona
úrnak hívom, bár a III/I-es jelentés-
ből pontosan tudom, hogy nem ez a
neve, ahogy azt is, hogy könyvelő egy
műgyanta-beszállítónál, Soroksáron. A
Polimertechnikai Kutató Intézet felül-
vizsgálata során talált anomáliák miatt
Pogona úr megfigyelése stratégiailag
szükségszerű. Természetesen.

A következő kapualjnál fordul
csak orral a Bajcsy-Zsilinszky út
felé. Gyorsan lépdél, galambsza-
ros zakója láttán némi elégtételt ér-
zek. Lehetetlenség minden mocskot
megúszni. Lustán húzok egy rovátkát
a jegyzetfüzetembe, majd folytatom a
megfigyelést. Ahogy azt kell.

Jobbról, a Nagymező utca irányából
egy beszállító érkezik, megáll a 6-os
szám alatti vegyesbolt előtt. Öt perc
késéssel. Luthger, a vegyesbolt mokány
tulajdonosa kilép, hevesen integet az
autó felé. Ahhoz képest, hogy törp,
meglepően tehetséges érzései elrejté-
sében, de rajtam nem fog ki; arcán túl
szívélyes a mosoly és feltűnően kerüli
tekintetem. A sörgyár kisteherautójá-
ból két, kék munkaruhába öltözött, jól
megtermett férfi száll ki. Az autó rakete-

re kinyílik és a melósok ötösével cipelik a boltba a megrakott rekeszeket. Ennyi izomerőt elpazarolni egy sörgyárra, mikor az ÁVH tárt karokkal várja az orkokat! Megnyalom a ceruza hegyét és komótosan felvokok pár javaslatot a füzetembe. Ezeket a srácokat kár volna veszni hagyni. Hogy honnan kerítenek nekik méretben passzolós bakancsot, azt nem tudom, de sokkal jobban mutatnak majd egyenruhában. PPS-41-essel a vállukon. Természetesen.

Balról, a Bajcsy felől egy magas nő fordul be az utcába. Pont időben, Maruszja!

Széles karimájú fekete kalapot és hosszú, bézsszínű kabátot visel mélybordó mohair sállal, szintén bordó kiegészítésként a bal könyékhajlatában hordja. A jelentésből tudom, hogy francia rúzszt rejt a táská mélye, valahol a púderkompakt és a csőre töltött Makarov között félúton. Okos lány; épeszű félelf még az ő pozíciójában sem lép ki fegyver nélkül az utcára. Maruszja kényeskedve tipeg, le se tagadhatná, hogy a Bolsoj balerinája, cipősarka lépteinek ütemét kopogja. Az Operába igyekszik. Jobb kezével összehúzza maga előtt kabátja alját. Még elég messze van, de úgy hiszem, ezúttal teveször kabát lehet rajta; amilyen féltő gonddal óvja a piszoktól. Amikor még én is ilyen kabátot hordtam és ugyanígy tipegtem és ugyanígy féltettem a drága ruhám, ugyanezzel a mozdulattal próbáltam magam előtt összefogni. Ahogy azt kell. Közeledik, látom, hogy ezúttal bőrkesztyűt is visel. Színben a sálhoz, táskához illőt. Természetesen. Valahol felettem nyílik egy ablak, a hang alapján bemérem a távolságot; két emelettel feljebb. A muskátlicserép épp az orrom előtt zuhan lefelé, és

fülsértő csattanással kimúlik a járdán. Egy újabb rovátka kerül a jegyzetfüzetembe. Grünwald házmesternek ez az utolsóelőtti dobása.

A nő felnéz, keze a táskában, jobb szem alatt bő kétnapos monokli sötétlik, tekintete szigorú, számonkérő, egyenesen rám szegezi. Mellényzsebemből előhúzó a jelvényem és nem titkolt arroganciával felmutatom. A bágyadt napfény éppúgy visszariad tőle, mint a nő, aki immár minden eleganciát félretéve rohan tovább; hosszú kabátja alját egy Zaporozsec redvás oldala alázza taknyosra. Utána nézek, bár pontosan tudom, hova megy, kikkel találkozik. Ahogy azt is, hogy a Farkas Vladimir szeretője – aki a kávéfeketén, a nőket kék-zöld foltosan szereti –, és hogy a súlyát csak azért képes megőrizni, mert hánytatja magát.

Mint a Bolsoj legtöbb balerinája.

Mint én.

Öt évvel, negyven kilóval és egy súlyos tévedéssel ezelőtt. Múltam forró epeként marja torkomat, de ezt is legyűröm. Ahogy azt kell.

Amint a nő eltűnik a Nagymező utca sarkán, becsukom az ablakot. Kilentre az Akadémia utcai központban kell lennem.

Mankóm súlyosan koppan a parkettán, keservesen felsír a kanapérugó, amikor leülök. Vastag harisnyát húzok csonkomra, majd rutinosan felcsatolom a mülábat, visszahajtom a nadrágszárát és felveszem lábbelim párját. Másik lábamon is munkásörbakancs, öregujjam minden lépéssel a cipőorrba tömött vattába mélyed, ahogy felállok és elindulok. Pufajkába bújok, sapka alá rejtem örökségemről árulkodó, hegyes fülemet, magamhoz veszem sálam és a szolgálati fegyverem.

A folyosón hiába hívom a liftet. Elromlott. Már megint.

Hátamat a penészszagú folyosó falának vetve húzom az utolsó rovátkát Grünwald neve mellé. Ennyi volt. Az én türelmem is véges.

A lépcső fényesre kopott és csúszik, esőtől nedves. Megállok egy pillanatra, majd tovább megyek. Ha elázom, hát elázom, de hogy vissza nem megyek az esernyőért, az is biztos. Dühöm lassan forr gyomromban.

A földszinten ellenőrzöm a postaládámat, majd előveszem a kabátsebemből a piros szigszalagot és megjelölöm vele Grünwaldét. A szalag szélét akkurátusan kisimogatom, hogy ránc nélkül feküdjön fel az alumíniumra. Ahogy azt kell. Mire estére hazaérek, a lift már működni fog.

És lesz egy kiadó lakás is. Épp két emelettel az én lakásom felett.

Pillantásom megakad egy névtáblán. Tahír. Faran Tahír. A piros szigszalag széle beszakad kissé, mikor felragasztom a postaládára. Körmömmel próbálom elsimogatni, sikertelenül. Káromkodva húzom magam felé a súlyos kaput. Ahogy kinyitom, orrba vág a bűz. Idelent sokkal rosszabb. Sálamat az arcom elé húzom és kilépek. Hideg eső csurog a nyakamba.

A Bajcsy-Zsilinszky felé indulok, mint korábban Pogona úr, de hozzá képest mozgásom otromba, nehézkes. Az utca egyirányú és nagyon keskeny. Parkoló nincs, az autók félig a járdán állnak. Meg sem próbálom kikerülni a szétázott kupacokat.

Van itt minden.

Szar, húgy, hányás, némi vér.

Lehetetlenség minden mocskot megúszni.

Természetesen.

